

Een maand of wat geleden lag er nog gras en stonden er bomen. In de voortuin van woonzorgcentrum Tolsteeg staan de zonnebloemen nu fier rechtop. In de kruidentuin geurt het naar basilicum, munt en majoraan. Bijen gonzen er lustig op los.

oase

Het groene, maar wel een tikkeltje saaie plantsoen voor de deur van Tolsteeg heeft afgelopen zomer een ware metamorfose ondergaan. Het is veranderd in een weelderige moestuin. In de elf plantvakken, met brede paden ertussen, is al verrassend veel te zien, te ruiken én te oogsten. Er is een vak met wel vijf koolsoorten. Verderop staan bieten en worteltjes. De aardbeienplanten hebben de meeste vruchten al gegeven, maar de courgettes – gele én ronde groene – zijn net rijp voor de oogst. Ouderwetse bloeiers staan er ook volop: hortensia's, rijen afrikaantjes, tabaksplanten en dahlia's die zo enthousiast bloeien dat ze lijken te bezwijken onder hun eigen gewicht.

Groen- en versbeleving

De tuin is vanaf het terras en vanuit het restaurant goed te zien. Geregeld is er activiteit tussen het groen. Dan komt een groep vrijwilligers uit de buurt planten, schoffelen en oogsten. Alles wat eetbaar is, verwerken de koks van Tolsteeg in de gerechten en de bloemen uit de tuin sieren de tafels in het restaurant. Dat alles komt, is de gedachte van de projectgroep moestuin Tolsteeg, de 'groen- en versbeleving' van bewoners ten goede.

Zo werkt het ook, zegt ecologisch hovenier Kees van der Laan. In opdracht van de projectgroep richtte hij de tuin in en begeleidt de vrijwilligers bij het onderhoud en beheer. Kees houdt van groen en van wroeten in de aarde.

Maar nog meer houdt hij van mensen. Daarom zet hij het liefst moestuinen op in stadswijken. Dan gebeurt er iets moois, weet hij. Bewoners die elkaar amper groeten, stropen samen de mouwen op en gaan aan de slag. "Zo'n tuin brengt mensen niet alleen dicht bij de natuur, maar ook dicht bij elkaar."

Dat de bewoners van Tolsteeg lang niet allemaal in staat zijn om mee te schoffelen en onkruid te trekken doet er niet toe, zegt Kees. "Wat telt is dat de tuin voor contact zorgt. Bewoners lopen rond, ze praten over wat ze zien staan. Ik stap op mensen af, knoop een gesprekje aan en dan komen de herinneringen aan opa's tuin weer boven. Ik heb laatst een grote emmer bonen laten doppen door een groepje dames in het restaurant. Een klusje van een halfuur misschien, maar de verhalen over vroeger die tijdens dat doppen loskwamen! De dames hebben er uren over gedaan."

Hoofd leegmaken

De vrijwilligers hebben allemaal zo hun redenen om zich aan te melden voor de

tuin. Ingrid, die al vaker in moestuinen heeft gewerkt, komt om haar hoofd leeg te maken. "Heerlijk vind ik dat. En dat ik in m'n eigen wijk in een groepje met andere mensen kan werken, is een bonus." Trudie las over het project in het Stadsblad. De oproep voor vrijwilligers had niet op een beter moment kunnen komen, zegt ze. "Ik ben net verhuisd van een huis met een tuin naar een appartement en ik wil graag lekker buiten zijn, met mijn handen wroeten in de aarde."

Kees van der Laan, ecologisch hovenier

Weerstand

Hoe fraai de tuin ook is, niet alle bewoners van het woonzorgcentrum waren meteen enthousiast. Sommigen vonden het jammer dat de bomen weg moesten, ook al bleken die ziek. "Veel oudere mensen houden niet zo van verandering", verklaart bewoonster Gerda, die van meet af aan meewerkt in de tuin, de weerstand. Dat bijna iedereen inmiddels is bijgedraaid, zegt ze, komt vooral door Kees. "Die heeft zo'n enorm talent voor mensen. Laatst zat een bewoonster op het terras hardop te mopperen, dat ze de tuin maar niks vond. Wat doet Kees? Hij laat haar de tuin zien, legt uit hoe een plant groeit, van die dingen. Even later liep ze met een gieter langs de perkjes."

"Zo'n tuin brengt mensen dicht bij elkaar"

